

Sygn. akt IV KK 448/19

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **H. G.**

skazanej z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 września 2019 r.,

wniosku obrońcy skaranej o wstrzymanie wykonania orzeczenia

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 lutego 2019 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. akt V K (...), H. G. została skazana na karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Kasację na korzyść skaranej wniósł jej obrońca, który zawarł w niej również wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia. W uzasadnieniu wskazał nie tylko na ewentualność uwzględnienia kasacji, ale także na stan zdrowia skaranej H. G., która zapadła na głęboką depresję oraz uzależniła się od alkoholu i jest w związku z tym pod opieką lekarzy. Od kilku lat intensywnie leczy się również na cukrzycę i nadciśnienie tętnicze. Zdaniem obrońcy, aktualny stan zdrowia skaranej, jej podeszły wiek oraz ewentualność uwzględnienia kasacji uzasadniają wstrzymanie wykonania orzeczenia.

Sąd Najwyższy niejednokrotnie podkreślał, iż przyczyną, dla której możliwe jest zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia w trybie art. 523 § 1 k.p.k. są nieodwracalnie niekorzystne dla skazanego skutki, które mogą wystąpić w sytuacji, gdy orzeczenie jest lub ma być wykonane. Według zasady wynikającej z przepisu art. 9 § 1 i 2 k.k.w., zgodnie z którą orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia, instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia jest odstępstwem od ogólnej reguły, stąd jej wyjątkowy charakter.

Analizując wniosek obrońcy o wstrzymanie wykonania orzeczenia oraz argumenty przez niego podnoszone, Sąd Najwyższy doszedł do wniosku, że w sprawie nie zaistniały okoliczności, które uzasadniałyby wstrzymanie wykonania orzeczenia. Wbrew stanowisku obrońcy, powołanie się we wniosku na „ewentualność uwzględnienia” kasacji, nie uzasadnia w rozpoznawanej sprawie odstąpienia od zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, ponieważ zasadność podniesionych zarzutów niej oczywista.

Z kolei podniesione przez autora wniosku okoliczności odnoszące się do sytuacji zdrowotnej skazanej i jej wieku, mogą okazać się przydatnymi w ewentualnym postępowaniu o przerwę w wykonaniu kary w trybie art. 153 k.k.w. lub o odroczenie jej wykonania w oparciu o treść art. 151 k.k.w., nie mogą jednak być przesłanką do zastosowania instytucji uregulowanej w art. 532 § 1 k.p.k.

Nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, iż nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. i z tych względów orzekł, jak na wstępie.